

Vážený pane předsedo,
dámy a pánové

Je to sice klišé, ale přesto vás chci coby Angličany na úvod „oblažit“ citátem slavného Angličana. Velmi dobře totiž dokresluje mou zprávu o situaci v Německu. Většina dnešních Němců buď dávno zapomněla – nebo nikdy neslyšela – slavná slova někdejšího britského premiéra Winstona Churchilla, který se kdysi nechal slyšet:

„Němci neznají správnou míru: buď se vám vrhají k nohám – nebo po krku.“

Při hodnocení současné situace v Německu bychom na tato slova neměli nikdy zapomínat. A věřte mi, že pro mě jako pro Němce je současné dění v mé zemi stejnou záhadou jako pro zbytek světa. Racionálně jej nikdo vysvětlit nedokáže.

Jen pár slov o mě, abych vás ujistil, že vím, o čem mluvím: Na pozvánce na toto setkání jsem se o sobě dočetl, že jsem „vycházející hvězdou“ německé politické scény. To jsou velice lichotivá slova. Osobně si ale nejsem jistý, jestli se někdo s našimi názory skutečně může stát „vycházející hvězdou“ politiky – ať už v Německu nebo kdekoli jinde v nemocné Evropě dnešních dní – nebo jestli mají lidé jako my mnohem větší šanci skončit v koncentračních táborech evropské ideopolicie.

Jsem si ale zcela jistý, že mám tu pochybnou čest sledovat vývoj Německa z bezprostřední blízkosti. Od roku 2008 jsem radním v hlavním městě Bavorska Mnichově. Jak jste si asi všimli, v posledních týdnech se Mnichov vstal hlavním vstupním bodem současné masivní migrační vlny do Německa.

Televizní záběry, na nichž Němci na ústředním mnichovském nádraží vítají záplavu uprchlíků, obletěly celý svět. Proto chápou, že si všichni Britové i ostatní musí myslet, že Němci zešíleli – naprosto, bezhlavě a nesmyslně zešíleli.

Na tomto místě bych znovu rád citoval moudrého Angličana, britského politologa **Anthonyho Gleese**, který při pohledu na Mnichov a ostatní německá města v rozhovoru pro německý rozhlas 8. září přímo řekl, že by se mohlo zdát, že se Němci pomátli. Chovají se jako „hippie národ,“ jednajíc na základě svých emocí – nastal ale čas znovu začít používat rozum.

Na to ale, dámy a pánové, čeká stále více lidí i v samotném Německu. Dne 5. září se kancléřka Merkelová rozhodla **otevřít hranice** a vpustit všechny tzv. uprchlíky, v té době uvězněné v Maďarsku, do Německa. Následkem tohoto svévolného rozhodnutí, které nebylo

Místopředseda NPD Karl Richter na konferenci The London Forum, listopad 2015.

předem projednané s nikým – ani v Německu, ani v kterékoliv z partnerských evropských zemí, přišly do naší země za poslední dva měsíce statisíce tzv. uprchlíků. Statisíce.

Agentura OSN pro uprchlíky, UNHCR, nedávno aktualizovala údaje – a jsou to čísla takřka neuvěřitelná. Podle UNHCR přišlo jen za říjen do Evropy 220 000 „uprchlíků“ – většina z nich tzv. **Balkánskou cestou** přes Rakousko do Německa. Předpovědi pak mluví ne o milionu, ale o přinejmenším o **1,5 milionu „uprchlíků“**, kteří vstoupí na německé území do konce roku 2015.

Jak si asi dokážeme představit, imigrační vlna neskočí úderem Nového roku. Nevidíme žádnou snahu německé vlády tento příval nějak zvládnout, tím méně jej zastavit. Musíme tedy předpokládat, že příliv bude **nerušeně pokračovat** i v příštím roce. Navíc je na místě předpokládat, že ke každému skutečnému či údajnému uprchlíkovi ze Sýrie později v rámci sjednocování rodin přibudou další tři až čtyři lidé.

Kromě toho bychom měli počítat s tím, že zcela neomezený přístup do Německa a do Evropy vytváří obří psychologický sací efekt po celém světě. Dokud nebudou evropské vnější hranice – spolu s hranicemi jednotlivých zemí – chráněny s nasazením síly proti masové ilegální imigraci, bude invaze pokračovat. Jde o začarovaný kruh.

Občas se v médiích objevují zprávy – v Německu především za účelem uklidnění veřejnosti – že před několika týdny byly na hranicích s Rakouskem obnoveny **pohraniční kontroly**. Nesmysl. Policie kontroluje jen lidi každodenně překračující hranice, zásobování a řidiče nákladáků: ti jsou cílem kontrol.

Během oněch dvou měsíců se do Německa každý den dostane kolem 10 000 ilegálních „uprchlíků.“ Nikdo je na německých hranicích nekontroluje ani nezastavuje. Většinu z nich policie ani neregistruje a pochopitelně nedochází ani k žádnému lékařskému vyšetření. Zkuste si to číslo představit: 10 000 každý den.

Pravdou je – a přiznávají to i **německé úřady**, policie a dokonce i ministr vnitra De Mazière – že nikdo neví, kolik lidí skutečně přišlo do Německa. Nikdo neví, o koho se jedná. Ví se jen, že všichni předstírají, že přišli jako „uprchlíci“ ze Sýrie.

Nic z toho ale není pravda. Přicházejí také další lidé, skutečně nebezpeční lidé. Evropské bezpečnostní orgány varují, že v rámci přílivu „uprchlíků“ infiltrovaly Evropu asi **tři až čtyři tisíce teroristů** Islámského státu. Nezní to nijak nepravděpodobně. Pozice Islámského státu už několik týdnů velice úspěšně bombarduje ruské letectvo – což je na jedné straně samozřejmě dobře.

Na straně druhé to ale vede ke stahování teroristů ze Středního východu – a každý ví, že Spolková republika Německo je jednou z nejliberálnějších a nejtolerantnějších zemí na světě. Proto německé bezpečnostní složky pozorují vytváření nové infrastruktury IS v Evropě, hlavně v Německu. Je tak jen otázkou času, kdy dojde v Německu k prvnímu uřezávání hlav.

Jako mnichovský radní mám přístup k některým, veřejnosti obtížně dostupným, informacím.

Před několika týdny musel mnichovský úředník pan Bleme-Beyerle pod palbou otázek místního tisku přiznat, že z každého tisíce uchazečů o azyl, přemísťovaných z mnichovského nádraží taxíky do přiděleného ubytování v Mnichově nebo jeho okolí, jich tři až čtyři stovky „zmizí.“ Nikdo přesně neví kam, ani co mají v plánu – nebo jestli vůbec jsou v Německu. Nikdo nedokáže říct, jestli jde o teroristy nebo zločince – ale ti lidé prostě naráz zmizí, což vůbec není k smíchu.

Totéž se odehrává i na německých železnicích: německý železniční dopravce – Deutsche Bahn – vyčleňuje pravidelné vysokorychlostní ICE vlaky a plní je pěti nebo osmi sty „uprchlíky“ a posílá je k ubytování do dalších měst na severu země nebo do Saska. Po cestě ale tito privilegovaní pasažéři pětikrát, osmkrát nebo desetkrát zatáhnou za záchrannou brzdu a vystoupí si z vlaku. A tak se stane, že se jich z 800, kteří v Mnichově nastoupí, na místo určení dostane jen 400 až 500 – ostatní se během cesty někam vytratí.

Zopakuji to: nikdo neví, co je to za lidi, kteří mizí někam do anonymity. Někde ale budou – někde v Německu, a rozhodli neregistrovat u německých úřadů a zůstat ve stínu. Vůbec se nedivím, že to tolik lidí znepokojuje.

Tak se má situace v Německu. Jde – řeknu to znovu – o zcela iracionální stav, který s rozumnou, zodpovědnou politikou nemá vůbec nic společného. Imigrační politika kancléřky Merkelové – a fakticky všech systémových politických stran, které ji podporují – je smrtící a smrtelná. Snadno si dokážete spočítat, že povede k občanské válce v Německu. Obrázky zničených měst, které dosud známe z Aleppa či Mosulu nebo některých vzdálených koutů světa, se v nepříliš vzdálené budoucnosti mohou stát realitou Berlína, Frankfurtu, Kolína a dalších německých měst.

Dámy a pánové,

To, co popisuji, není žádná náhoda. Jak možná víte, americká zpravodajská služba CIA před několika lety překvapila svět pozoruhodnou předpovědí. Podle CIA se Německo do roku 2020 má stát „neovladatelným.“ Zdá se zjevné, že když americká tajná služba otevřeně vysloví podobnou předpověď, musíme se domnívat, že ví oproti obyčejným Evropanům něco navíc.

V CIA si, hádám, velice dobře uvědomují, že tato masivní imigrační vlna ze Středního východu do Evropy je cokoliv, jen ne náhoda – právě naopak, jde o chladný kalkul. V Řecku našli v zavazadlech tzv. uprchlíků kapesní průvodce se všemi potřebnými informacemi o nejrychlejších trasách vedoucích do Německa a návody, jak jednat s německými úřady. Byla tam vypsána také čísla na organizace podporující uprchlíky.

Když se člověk snaží dohledat, kdo zařídil a zaplatil tisk a distribuci těchto praktických příruček, narazíte velmi nečekaně na našeho starého známého – multimiliardáře a „filantropa“ George Sorose a jeho **Nadaci pro otevřenou společnost**. Jak jistě víte, jedná se o organizaci, která během posledních 15 let financovala četné „barevné revoluce“ v zemích někdejší Varšavské smlouvy, např. v Gruzii, Jugoslávii a na Ukrajině. Dnes, jak všichni vědí, už nepřátelské země nepodléhají výpadům tankových brigád, ale podzemní demokratické

propagandě ze Západu.

A právě tito lidé provádějí uprostřed Evropy velkolepý – bohužel ale zločinný – plán: zničit Německo i celou Evropu miliony imigrantů; vnést do Evropy občanskou a etnickou válku s cílem zlikvidovat Evropu jako možného geopolitického rivala USA. Takto zločinně uvažují.

Dámy a pánové, nepředestírám zde nějaké spiklenecké teorie. To, o čem mluvím, se sice z BBC a dalších mainstreamových masmédií nedozvíte, ale každý, kdo se skutečně pokusí najít fakta o lidech v pozadí, k nim brzy dospěje. V Rusku i třeba v Maďarsku jsou tito zodpovědní dobře známi – a proto jsme také svědky nekonečného mediálního špinění těchto zemí. Člověk by si někdy skoro myslel, že ruským prezidentem není Vladimir Putin, ale samotný ďábel.

Pravda je ale jiná. Na rozdíl od Německa Rusku vládne prezident, kterému jde o blaho a budoucnost jeho země; který jasně vidí soupeře své země – zatímco v Německu, stejně jako v Británii či Francii úřadují vazalové Bílého domu, kteří své země zrazují nepřátelům národa. To je skutečnost, dámy a pánové.

Co je tedy třeba udělat? Co dělají Němci? Co dělají tzv. nacionalistické německé strany?

Co je hlavní: Němci jako celek nedělají dost. Většina obyvatelstva se k otázce imigrace staví jako ochrnutá. Krizi takto oblundných rozměrů dokáže lidská mysl zpracovat jen velice obtížně. Mnozí Němci tak nechápou, co se s jejich zemí děje a čemu jejich vláda zemi úmyslně vystavuje. Ono to totiž nepochopitelné skutečně je.

V rámci politického povědomí mnohých Němců dosud není místo pro nezbytné závěry ze současné situace. Když si totiž dáte racionálně dohromady dvě a dvě, musíte dojít k závěru, že dnešnímu Německu vládnou zločinci – nebo ochotní vykonavatelé cizí vůle, kteří nejprve zemi odzbrojili – například zrušením vojenské služby – a teď nedělají nic proti masové imigraci nebo infiltraci Německa Islámským státem. Jak už jsem řekl, nejedná se o omyl, ale o přímé následky politiky Angely Merkelové.

Němcům bohužel chybí politický cit, jakým vládnou například Angličané. Náš slavný politický myslitel Oswald Spengler, autor obřího dvousvazkového díla *Der Untergang des Abendlandes* (*Zánik Západu*), obdivoval Brity jako politický národ. Němcům ale tato vlastnost chybí.

Nemusí se nám to líbit, a musíme spravedlivě dodat, že Němci vynikají v mnoha jiných oblastech: nikoliv bezdůvodně se Německu v minulosti říkalo země básníků a myslitelů (*Dichter und Denker*). Německo však nicméně přesto musíme označit za národ bez instinktu k politickému přežití. Kdyby tomu tak nebylo, v Německu by se právě odehrávala revoluce, která by odstranila většinu vrcholných politiků z jejich pozic. Němci ale, jak víme, nejsou národem revolucionářů.

Naneštěstí to dnes vychází jasně najevo po celém Německu. Jistě, panuje nespokojenost a rozladění, které se jistě míry projevuje i navenek. Už asi rok, od podzimu 2014, existuje

v Německu občanské masové hnutí PEGIDA. Vzniklo v Drážďanech a na své demonstrace proti masové imigraci a islamizaci se mu daří lákat tisíce Němců.

PEGIDA je akronym německého „Vlastenečtí Evropané proti islamizaci Západu.“ V Drážďanech, kde hnutí vzniklo, se na jeho demonstracích pravidelně schází i 20 000 občanů. Rozhodně nejde o nějaké „extremisty“ nebo násilné xenofoby – právě naopak, rekrutují se z řad znepokojených občanů, kteří nemají jinou možnost, jak vyjádřit svou nespokojenost s politickými elitami, než prostřednictvím těchto pravidelných demonstrací.

Z PEGIDY a dalších podobných, místních protestních skupin se potichu vyvinulo celostátní protestní hnutí. Skoro každý den se někde demonstruje, často i v menších městech. A i při akcích v menších městech – zvlášť v někdejší NDR – se zpravidla sejde alespoň tisíc lidí.

Takže každý den se schází v ulicích mnoho Němců protestujících proti berlínské vládě, masové imigraci a islamizaci. Nejsem si úplně jistý, jestli to je zpoza hranic jasně patrné, protože většina médií informuje jen o hlavních akcích PEGIDY v Drážďanech a plný rozsah občanských protestů v Německu se snaží umenšit.

Na druhé straně se ozývá i legitimní kritika organizace PEGIDA, s kterou se z větší části ztotožňuji.

Musíme samozřejmě pokládat za úspěch, že se PEGIDě povedlo poukázat na problémy naší země mnoha Němcům, kteří se už nebojí veřejně vyjádřit svůj nesouhlas. Ještě před rokem tomu tak nebylo.

Bohužel se ale zdá, že zásadními otázkami naší budoucnosti, naším přežitím, se PEGIDA vůbec nezabývá. Hlavní otázkou naší budoucnosti totiž není islamizace Evropy a dokonce i problém masové imigrace lze vyřešit – stačí „jen“ deportovat zpět miliony nově příchozích ilegálních imigrantů. V posledku je to vše výhradně otázkou politické vůle.

Ústředním problémem není ani islamizace našich zemí. Osobně se necítím nijak islamizován – i přes přítomnost asi čtyř milionů muslimů v Německu. Problémem nejsou stovky v zemi fungujících mešit: pokud a jakmile bychom se úspěšně vypořádali s problémem masové imigrace, lze je snadno zlikvidovat.

Hlavní problém Německa, dámy a pánové, je chybějící národní suverenita. Možná to vás Angličany překvapí, ale Německo ve skutečnosti není suverénní zemí ani po tzv. sjednocení v roce 1990. Dodnes platí mnohé poválečné výsady spojeneckých okupačních vojsk, kvůli nimž nemůže Německo utvářet samostatnou zahraniční politiku. Německo zůstalo protektorátem USA a každá spolková vláda fakticky tak vlastně funguje jako výkonný orgán americké politiky. Na toto bychom neměli zapomínat: v Berlíně nesedí suverénní vláda a Německo není suverénní zemí.

Hlavním úkolem německé národní – či spíše nacionalistické – politiky tedy musí být obnova národní suverenity, obnova německé národní svobody. To nevyhnutelně znamená ukončení

stavu permanentního obležení, vystoupení z NATO a uzavření všech amerických vojenských zařízení v Německu. Nezapomínejte prosím, že velká část amerických útoků bezpilotními letouny v Africe a na Středním Východě je prováděna a řízena z německého území. Většina z nich porušuje mezinárodní právo a souhlasem s těmito akcemi uvnitř svých hranic se Německo stává spolupachatelem amerických válečných zločinů.

Toto téma PEGIDA bohužel veřejnosti nepředkládá – právě naopak, řečníci, kteří by se jím chtěli zabývat, čelí odporu a bojkotu předáků hnutí z Drážďan. To bychom neměli ztrácet ze zřetele. PEGIDA mluví o naší národní suverenitě jen ve velmi omezeném rozsahu.

Totéž lze i říci o dalším novém politickém subjektu, který poslední asi dva roky čeří vody německé politiky. Mám na mysli politickou stranu *Alternative für Deutschland* (AfD – Alternativa pro Německo), které se podařilo získat zastoupení v zastupitelstvech německých spolkových zemí i volbách do Evropského parlamentu.

I v AfD má ale silnou pozici umírněné a konzervativní politické křídlo, které odvrací zrak od nevyhnutelného. Řada členů a příznivců nepochybně vidí situaci v Německu zcela jasně – jedním z nich je i předseda místního sněmu v Durynsku Björn Höcke, charizmatický muž a zdatný řečník, který ve městě Erfurt pravidelně organizuje desetitisícové demonstrace.

Bohužel tito oddaní vlastenci neudávají ve straně AfD tón. To až dosud dělali umírnění a váhaví, kteří se bojí, aby je média neoznačila za nacisty a pravicové extrémisty. Proto AfD momentálně není pro německé patrioty spolehlivým partnerem. Má k tomu potenciál, ale musí jej naplnit. Zatím AfD ani zdaleka není skutečnou politickou alternativou systémových politických stran, které prosazují členství v NATO a pevnou transatlantickou spolupráci.

S ohledem na tyto faktory se jakákoliv předpověď stává dosti obtížnou, působí zde příliš mnoho obtížně odhadnutelných faktorů:

Jak zapůsobí miliony „uprchlíků“ v Německu – budou „jen“ stát peníze nebo dojde k násilné islamizaci? Sehraje roli terorismus Islámského státu? Vypukne v Německu válka dovlečená a udržovaná zvenčí, podobně jako v Sýrii a na Ukrajině?

Další otázkou je, jak se během příštích několika let promění velká rusko-americká hra. Jak daleko zajde Amerika ve své snaze zastavit vlastní úpadek do pozice obra na hliněných nohou i vzestup rivalů jako Čína nebo Rusko? Budou USA riskovat další válku v Evropě? Všichni víme, jaké sudy s prachem mohou vést k výbuchu – stačí si vzpomenout na pokračující válku na východní Ukrajině nebo vývoz demokracie Georgem Sörosem a nekonečnou záplavou amerických nadací působících po celé Eurasii. Může se stát, že Rusko se namísto nečinného přihlížení destabilizaci vlastního území rozhodne zasáhnout.

Na tomto místě stojí za to zmínit, že Rusko se coby ústřední eurasijská mocnost ocitlo ve stejné pozici jako Německo v letech 1914 a 1939. Následkem obklíčení Německa před oběma světovými válkami museli Němci provádět své vojenské operace rychleji a účinněji než jejich protivníci. Na začátku 2. světové války se opakoval scénář roku 1914, kdy bylo Německo

donuceno ke strategii rychlé expanze, aby tak prolomilo anglosaské obklíčení.

Dnešní Rusko je samozřejmě nesrovnatelně větší i surovinově bohatší než Německo první poloviny 20. století. Stačí ale krátký pohled na mapu, zvláště na změny po rozpadu SSSR v roce 1991, abychom poznali, k čemu dochází. NATO pohltilo téměř celou západní část sféry vlivu Sovětského svazu, zaujalo pozice na Kavkaze a udržuje si četné základny a odposlouchávací stanice ve střední Asii.

Na druhé straně však může dojít uskutečněním úspěšných šachových tahů Putinovy vlády k prolomení obklíčování. Dnes totiž existuje **Eurasijský svaz**; funguje tzv. **Šanghaiská organizace pro spolupráci**, k níž patří asi tucet eurasijských zemí.

A konečně se může dnešní Rusko na mezinárodní scéně prosadit i úsilím o vytvoření multipolárního světa států s plnou národní suverenitou, zatímco Spojené státy stále více lidí pokládá za globálního žháře a zločince, který v naprosté neúctě k mezinárodnímu právu strhává do plamenů chaosu celé země a regiony.

To ale jen na okraj, rád bych se vrátil k německé situaci. Samozřejmě nejsem žádný prorok. Hodně bude záležet na tom, jestli se masová imigrace dále vyhrotí a konečně přinutí Němce učinit náležité závěry. Tehdy se Němcům nezbude než uchýlit k volbě „extremistických stran“ – jednoduše proto, že ty „demokratické“ situaci jen dále zhoršují. Až dojde k prvním masakrům IS někde v Sasku nebo Braniborsku u polských hranic, mnoho Němců konečně procitne.

Sám se domnívám, že dost Němců se probudí už předtím a konečně začne používat mozky, jak jim to před několika týdny doporučil britský politolog Anthony Glee. Jak už jsem řekl, Němci nejsou politickým národem s talentem k revolucím. Nakonec ale dospějí až do situace, kdy jim nezbyde jiná možnost než poslat systémové strany k čertu. Může k tomu dojít příští rok, za čtyři roky nebo za sedm. Ale uvědomme si, že vyčkáváním se situace Německa ani zbytku Evropy nezlepší.

Dnes my Evropané umíráme pomalou smrtí, a média ani politici se to paradoxně už ani nesnaží popírat. Chtějí se nás bílých Evropanů zbavit, to vidíme zcela jasně. Jsou na nejlepší cestě vytvořit nové „evropské“ obyvatelstvo, které ale nebudou tvořit bílí, heterosexuální Evropané a jejich děti, ale imigranti, muslimové, homosexuálové a transsexuálové.

Dámy a pánové, drazí britští kamarádi,

tohle nechceme. Nechceme to my, Němci, ani vy tady v Británii. Napříč celou Evropou vidíme protesty vlastenců, kteří odmítají zaplavování svých zemí imigranty, islamizaci a ztrátu identity, všechny ty statečné Evropany, kteří chtějí na svém vlastním kontinentu také do budoucna Evropany zůstat.

V Německu stejně jako v dalších evropských zemích roste tlak národní opozice. Německá vláda usiluje o zákaz mé strany NPD, která ale nic zakázaného nedělá. Nehlásáme nic

ilegálního. Chceme jen, aby Německo přetrvalo – aby tu bylo na konci 21. století i za dalších 1 500 let. Odmítáme nahrazení našich lidí barevnými přistěhovalci, to je vše.

V Anglii se možná neví, že německá justice se každý rok zabývá asi 12 tisíci případy osob obviněných ze spáchání ideologických zločinů nebo z tzv. „podněcování nenávisti.“ Tisíce Němců byly odsouzeny kvůli „nesprávným“ názorům na některé historické otázky. Tisíce jich byly potrestány za veřejné použití určitých číselných kombinací – těžko se tomu věří, protože to skutečně připomíná nejhorší aspekty středověku. Možná víte, že číslo 88 může reprezentovat dvě za sebou stojící osmá písmena abecedy, dvě „H“ – což má podle německé policie a státních zastupitelství být zkratka pro „Heil Hitler“ – a díky tomu vás může čekat vězení.

Německý politický systém zešílel a chová se hystericky – bojí se totiž, že se Němci konečně probudí a postaví se na obranu svých zájmů. Proto jsme svědky těchto neuvěřitelných zastrašovacích pokusů a tlaku na opozici, které nemají skutečně vůbec nic společného s „demokracií.“

Na druhé straně však sílí pocit, že stávající politické uspořádání v Německu se chýlí ke konci: nejen vláda kancléřky Merkelové, ale celý systém. Mnohým Němcům, kteří pamatují NDR, připomíná současná situace stále více konec tehdejšího režimu – v oblasti politické spravedlnosti, všudypřítomné propagandy nebo otevřené perzekuce politické opozice. Zdá se, že německá vláda neví kudy kam, a tak bezradně bije kolem sebe.

Ale Němci přežili v NDR a nepochybně přežijí i ve Spolkové republice. Dny Merkelové jsou sečteny, přichází něco nového. Spolková republika Německo, stvoření vítězů 2. světové války, může v blízké budoucnosti zaniknout. Němci ale samozřejmě přetrvají – přežili mnoho dějinných karambolů, a pan Hitler rozhodně nebyl ten nejhorší z nich.

Bojovat za naši národní budoucnost se mi jeví nanejvýš smysluplné. I v tomto století musíme být pány v naší zemi – to je naprosto bez debaty. Nechci v budoucnosti odpovídat na otázky, proč naše generace nezabránila zkáze Evropy – dokud byl ještě čas. Nechápu poráženecké řeči lidí, podle nichž už je všechno ztracené, podle kterých už nemá smysl bojovat. Dámy a pánové, vyšlo by něco takového z úst našich předků, třeba při obraně hořících trosek Berlína v roce 1945 nebo v roce 1683, kdy se Turci podruhé během krátké doby dostali až před brány Vídně a hrozili dobýt sídelní město Svaté říše římské? Měli si obránci říct – všechno je ztracené, otevřeme brány?

Dámy a pánové, drazí kamarádi, kdyby se tak před třemi a půl století naši předci zachovali takto, dnes bych tu nemluvil. Máme vůči nim jistý závazek. Naší povinností, naší misí – mou jako Němce, i vaší jako Britů – je Evropa.

Pane předsedo, dámy a pány, tímto vám přeji hodně štěstí, úspěšné setkání a světlou budoucnost.

Bůh žehnej našim národům!

Bůh žehnej Velké Británii!

Děkuji vám.

Přepis projevu poskytl redakci Dělského potápěče Karl Richter. Překlad TK.